

Pau Sabaté

Visat núm. 29
(maig 2020)

Vaig estudiar Filologia Clàssica a la Universitat de Barcelona. Entre grec i llatí, sempre vaig tenir més tirada cap al grec.

Als dinou anys vaig començar a aprendre grec modern, al principi per curiositat per la història de la llengua. Aquesta curiositat ben aviat es va transformar en amor per la llengua i pel país. Els dos (simplificant molt) estadis de la llengua en van sortir reforçats: el grec antic em va ajudar molt a aprendre el modern però, al mateix temps, el modern també em va fer entendre més bé l'antic.

Traduir de l'un i de l'altre són processos molt diferents i m'agrada combinar-los. Si en modern em puc fer una idea força precisa de les connotacions de cada mot i la cadència de cada frase, el fet que en antic el coneixement d'aquests elements sigui hipotètic em permet de prendre'm més llibertats.

Una altra alternança que m'agrada és la de la prosa i el vers. La meua carrera com a traductor ja va començar així: al mateix temps que traduïa la prosa aticista de l'emperador Julià, bregava amb els versos d'una plèiade de poetes estrictament contemporanis. De la mateixa manera, les últimes fases de la revisió de la traducció del *Crist de nou crucificat* van enllaçar-se amb els primers cants de la *Ilíada*.